po této stránce, uplynutí tří let však nenahražuje souhlas druhého manžela, jenž jest pro rozluku v řízení nesporném nevyhnutelný vždy, jak lit. c) § 16 cit. zák. výslovně stanoví.

Dr. Kasper.

Kdy jest narovnání v řízení vyrovnávacím docílené pokládati za právoplatně schválené, aby pro ně neplatilo ještě ustanovení čl. III. zákona ze 26. dubna 1923 č. 99 sb.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 18. listopadu 1924 Rv I. 1310/24. Krajský soud v Liberci Ck Ia 42/24.)

Nejvyšší soud změnil rozsudky nižších stolic a zamítnuv žalobní nárok odůvodnil výrok takto:

Ve sporu jde jen o to, zda proti žalovanému vzhledem na jeho někdejší vyrovnání potvrzené usnesením krajského soudu v Liberci jakožto soudu vyrovnacího ze dne 20. dubna 1923 Sa 88/22, použíti lze sankce podle ustanovení čl. III. zák. ze dne 26. dubna 1923 č. 99 sb., ježto nesplnil včas platební závazky vyrovnáním tímto převzaté.

Ustanovení čl. III cit. zák. z důvodů v plenárním rozhodnutí ze dne 21. října 1924 pres. 641/24 uvedených netýká se vyrovnání, jež byla již před účinností jeho právoplatně potvrzena.

Zde jde jedině o to, zda potvrzené vyrovnání žalovaného stalo se právoplatným ještě pod účinností citovaného zákonného ustanovení a k otázce této jest přisvědčiti.

Nižší soudy přijímají právoplatnost potvrzeného vyrovnání nesprávným způsobem teprve dnem 5. června 1923 to jest datem usnesení, jímž vyrovnací soud právoplatnost potvrzení vyhlašuje a vyrovnací řízení za skončené prohlašuje (§ 55 vyr. ř.), nezkoumavše, kdy se potvrzení to skutečně stalo právoplatným.

Podle § 49 vyr. ř. jest rozhodnutí vyrovnacího soudu o potvrzení vyrovnání veřejně vyhlásiti a kromě toho i veškeré věřitele a ostatní účastníky doručením vyhotovení jeho zpraviti.

Do rozhodnutí toho mohou si účastníci v § 52 vyr. řádu stěžovati ve lhůtě 14tidenní, tato však čítá se podle §§ 174 kon. ř. a 63 vyr. ř. bez ohledu na doručení ode dne, kdy potvrzení veřejně bylo vyhlášeno. Tímto veřejným vyhlášením míní se vzhledem na předpis § 1152 c. ř. s. uveřejnění na soudní desce vyrovnacího soudu.

V tomto případě se uveřejnění rozhodnutí vyrovnacího soudu o potvrzení vyrovnání tímto způsobem nestalo. Vyrovnací soud místo tohoto vyhlásil rozhodnutí to uveřejněním v úředním listu a místních novinách. Než na věci to ničeho nemění, jelikož podle výkazu a doručení stalo se rozhodnutí právoplatným před 19 květnem 1923, jakožto dnem počátku platnosti shora citovaných zákonných ustanovení, neboť doručení nejpozdější ze dne 5. května a 7. května 1923 týká se věřitelů, jimž podle § 52 vyr. ř. proti potvrzení opravný prostředek nepříslušel.

Podle toho nabylo vyrovnání právoplatnosti před počátkem shora citovaného zákonného ustanovení a žalovaný důsledkem toho nepozbyl svým platebním průtahem slevy tímto narovnáním právoplatně získané.

Dr. Kasper.

Ujednali-li veřejní společníci ve společenské smlouvě, že společnost po smrti některého společníka má trvati mezi ostatními dále, nemohou dědicové zemřelého společníka odporovati dalšímu trvání společnosti s nezměněnou firmou bez jejich účasti, nýbrž jsou povinni spolupodepsati opověď změny firmy vystoupením zemřelého společníka.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 2. dubna 1925 Rv I. 126/25. Obchodní soud v Praze Cg IV. 165/23.)

Žalovaní dědicové společníka veřejné obchodní společníky byli k žalobě ostatních společníků ve všech stolicích odsouzeni k uznání, že veřejná společnost trvá dále s jeho pozůstalostí a že v obchodním rejstříku může býti vyznačeno, vystoupení zemřelého společníka X.

Důvody III. stolice: Nelze přisvědčiti dovolatelům, že by veřejná společnost mohla po smrti společníka X. trvati dále jen tehdy, kdyby na jeho místo jako veřejní společníci vstoupili do společnosti jeho dědicové. Je sice pravda, že úmrtím veř. společníka pravidlem veřejná společnost zaniká, leč, že by smlouvou bylo stanoveno, že má s jeho dědici trvati dále (čl. 123, č. 2 obch. z.). Než z tohoto pravidla připouští zákon potud výjimku, že společníci mohou ujednati, že společnost má po odpadnutí jednoho trvati dále mezi ostatními. V tom případě zaniká společenský poměr jen vzhledem k vystouplému. A takový případ je zde.

Nastalou změnu úmrtím nutno ovšem opověděti k zápisu v obchodním rejstříku. (Čl. 25 a 19; 129 obch. z.) A tu naskytá se otázka, dostačí-li, aby příslušnou opověď podepsali jen dosavadní společníci, či je-li třeba také podpisu dědiců vystoupléhо X. Čl. 88 obch. z. ukládá opověď skutečností vytčených v čl. 86 a 87 obch. z., k nimž ovšem odpadnutí jednoho ze společníků nenáleží, všem společníkům. Čl. 129 obch. z., který by zde přišel v úvahu, mluví jen o »účastnících«. Nemůže býti pochybnosti, že účastníky je v tomto případě rozuměti nejen dosavadní společníky, ale také dědice po X., ježto si tito osobují právo, aby souhlasně s výmazem X. bylo zapsáno další trvání společnosti za jejich účasti jako veřejných společníků. Při přísném výkladu zákona bylo tedy nutno, aby souhlas s výmazem zemřelého společníka bez dalšího opatření ve smyslu čl. 123, č. 2 obch. z. vykázán byl také podpisem opovědi dědici, aby tím bylo dokumentováno, že co do pokračování společnosti jen zbylými společníky není námitek. Odepřeli-li pak dědicové po X. podpis opovědi právě z důvodů, že nechtěli svoliti právě k výmazu zemřelého společníka bez současného zápisu pokračování společnosti s nimi jako veřejnými společníky, nezbylo dosavadním společníkům, než aby se podpisu toho popřípadě náhrady zaň rozsudkovým výrokem domáhali pořadem práva.

Bylo-li pak zjištěno, že dědicové po X. nemají podle společenské smlouvy nároku na přijetí do podniku jako veřejní společníci, jest i nárok žalobou vymáhaný na prostý výmaz zemřelého společníka následkem úmrtí odůvodněn. er.

Byla-li společnost obchodní shodlou vůlí společníků zrušena a zapsána do obchodního rejstříku likvidace společnosti, nemůže již společníky ani likvidátory býti udělena někomu prokura, jelikož tato předpokládá pravidelnou provozovací činnost a ta zrušením společnosti a její likvidací přestává.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 23. dubna 1925 Rv I 246/25. Obchodní soud v Praze Ck IV 84/24.)

Ve sporu A, komanditisty firmy Z, proti B, komplementáři téže firmy, o podání opovědi k zápisu kolektivní prokury Xovi, odsoudil první soud žalovanou stranu ve smyslu žalobní prosby.

Soud odvolací změniv rozsudek ten, zamítl žalobní prosbu, jelikož komanditní společnost Z byla shodlou vůlí stran již zrušena, takže dle zrušené společenské smlouvy nelze již zřízení prokury se domáhati a rovněž také ne z toho důvodu, že nastoupení likvidace následkem zrušení společnosti bylo již do obchodního rejstříku zapsáno, čímž pravidelná činnost společnosti končí, takže prokura, která zmocňuje jen k úkonům pravidelného provozu, není již přípustná.

Nejvyšší soud dovolání nevyhověl. Důvody:

Dovolací soud sdílí plně právní názor vyslovený v napadeném rozsudku, že se žalobce nemůže domáhati opětného zřízení prokury pro Xa žalovaným, jako komplementářem společnosti Z, poněvadž společnost ta byla obapolným prohlášením obou společníků zrušena.

V podrobnostech stačí poukázati ku správným důvodům rozsudku, k nimž uvésti je toto: Byl-li souhlasným projevem obou společníků (§ 861 obč. z.) zrušen společenský poměr, pozbyla i společenská smlouva své působnosti. Zrušením společnosti a zahájením likvidace končí pravidelná výdělková činnost společnosti, nastává změna v její organisaci a její vedení i zákonné zastoupení společnosti přechází na likvidatory. (Čl. 137 a 172 obch. z.)

Nemohl by tedy komplementář v tomto stadiu již vůbec zříditi prokuru. (Čl. 104, 118 obch. z.) Likvidátoři by pak nemohli ji uděliti, poněvadž prokura předpokládá pravidelnou provozovací činnost společnosti, která právě přestává jejím zrušením a zavedením likvidace (čl. 137 obch. z.), nehledíc ani k tomu, že zastupitelská moc likvidátorů je obmezenější než moc prokuristy (čl. 42, 137, 140 obch. z.) a že by likvidací pominula i prokura dříve zřízená.

Za tohoto stavu věci nebyl by nárok žalobcův po zákonu proveditelný a netřeba se proto ještě zabývati otázkou, může-li